

РЕШЕНИЕ

№ 87

гр. гр. Димитровград, 26.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДИМИТРОВГРАД в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Теодора М. Петрова

при участието на секретаря Валентина Ив. Господинова
като разгледа докладваното от Теодора М. Петрова Гражданско дело № 20235610101632 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба на „Пауър“ ЕООД срещу „Вита транс“ ООД, в която е обективизирано искане за осъждане на ответника да заплати в полза на ищеца сума в размер на 10 000 лева, представляваща незаплатено задължение във връзка с продажба и доставка на дизелово гориво, за което е издадена фактура № 0040001594/11.09.2023 г., както и сума в размер на 236,89 лева, представляваща обезщетение за неизпълнение в размер на законната лихва, считано от 01.10.2023 г. – датата на падежа на фактурата до 04.12.2023 г. – датата на извършеното частично плащане от ответника.

Ищецът твърди, че на 11.09.2023г. е продал и доставил стоки на ответното дружество, за което е издал фактура № 0040001594/11.09.2023г., на стойност 16 308,60 лв. /шестнадесет хиляди триста и осем лева и 60 стотинки/, с вкл. ДДС. Поддържа, че факта на удостоверяване на продажбата е обоснован с товарителница за обществен автомобилен превоз в страната, като от същата е видно, че стоката е доставена на посочен от ответното дружество обект. Посочва, че стоката е била приета без възражения. На самостоятелно основание посочва, че включването на фактурата в счетоводството на купувача се приема за безусловно доказателство, че купувачът е получил описаната стока. Твърди, че падежът за плащане на фактурата е настъпил на 30.09.2023г. като след снабдяване на ищеца с обезпечителна заповед по ч.гр.дело № 4686/2023г. по описа на Районен съд – Стара Загора, ответникът е заплатил на ищеца сумата в размер на 6 308,60 лв. Предвид изложеното поддържа, че към датата на депозиране на исковата молба незаплатената част по данъчна фактура № 0040001594/11.09.2023 г.,

издадена във връзка с процесната продажба възлиза на 10 000 лв. Излага доводи, че освен горепосочената сума ответното дружество му дължи и обезщетение за неизпълнение на парично задължение в размер на законната лихва, считано от датата на падежа на фактурата до датата на извършеното частично плащане, а именно 04.12.2023 година като това обезщетение според ищеца възлиза на 236,89 лв. Предвид изложените твърдения моли съдът да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати в полза на ищеца сумата от 10 000 лева, представляващи неизплатена част от главница по фактура от 11.09.2023 година, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателно изплащане на сумата, както и сумата от 236,89 лв., представляваща обезщетение за неизпълнение на парично задължение в размер на законната лихва, считано от датата на падежа на горепосочената фактура до датата на извършеното частично плащане. Посочва и банкова сметка, по която може да бъде извършено плащането. Прави искания, представя доказателства и претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от ответника. Не оспорва иска. Поддържа, че същият е допустим и основателен. Посочва, че преди получаването на препис от исковата молба претендираната от ищеца сума е преведена по банковата му сметка, а след получаване на препис от исковата молба в срока за отговор са заплатени и сумите, представляващи обезщетение за забава в размер на 236,89 лв., както и разноските по настоящото производство и по обезпечителното такова, които са в общ размер на 3 569,80 лв. Във връзка тези си твърдения представя като доказателство платежни нареждания. Моли делото да бъде прекратено поради липсата на правен спор и цялостно погасяване на исковата претенция.

В депозирано становище по същество, ищецът не оспорва факта на извършеното плащане. Отправя искане към съда за постановяване на краен съдебен акт по същество на спора, като бъдат взети предвид извършените от ответника плащания и като бъде съобразено обстоятелството, че същите са направени след предявяване на исковата молба.

В писмено си становище, депозирано преди откритото съдебно заседание, ответната страна поддържа, че исковата претенция е изцяло удовлетворена предвид извършеното плащане на претендираните с исковата молба суми ведно с дължимите ДТ и адвокатски хонорари. Моли делото да бъде прекратено поради липса на правен интерес и липса на спорен предмет.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и доказателства по делото по свое вътрешно убеждение и въз основа на закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна следното:

Предявени са искове с правна квалификация по чл. 79 ал. 1 от ЗЗД във вр. чл. 327 ал. 1 от ТЗ и чл. 86 от ЗЗД, а именно за осъждане на ответника да заплати в полза на ищеца сумата от 10 000 лева, представляваща незаплатената част от главница по договор за продажба и доставка на дизелово гориво, както и заплащане на обезщетение в размер на 236,89 лв. за периода от 01.10.2023 година до 04.12.2023 г.

В настоящия случай страните не спорят, че са били в облигационни

правоотношения, по силата на които за ответната страна е възникнало задължението да заплати в полза на ищеца процесните суми. Нещо повече, с доклада на делото тези обстоятелства са отделени като безспорни между страните.

Доколкото ответникът е удовлетворил изцяло претенцията на ищеца в хода на настоящото производство, то на основание чл. 235, ал. 3 ГПК, съдът следва да вземе предвид този факт и да го съобрази при постановяване на решението си. В този смисъл признатото от ответника право е безспорно, но иска за заплащането му следва да бъде отхвърлен поради обстоятелството, че вземането на ищцовата страна е удовлетворено. Поради изложените обстоятелства, съдът е длъжен да посочи, че постановеното отхвърляне е поради настъпило плащане.

Гореизложеното е относимо и към разносните, сторени от ищеца, както в хода на настоящото производство, така и в хода на обезпечителното такова, доколкото ответната страна е заплатила и тези следващи се на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца суми.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Пауър“ ЕООД, ЕИК 123640868 срещу „Вита транс“ ООД, ЕИК 126655156, искове с правно основание чл. 79 ал. 1 от ЗЗД във вр. чл. 327 ал. 1 от ТЗ и чл. 86 от ЗЗД, за осъждане на „Вита транс“ ООД, ЕИК 126655156 да заплати в полза на „Пауър“ ЕООД, ЕИК 123640868, сумата от 10 000 лева, представляваща незаплатена част от главница по Фактура № 0040001594/11.09.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба – 05.12.2023 г. до окончателно изплащане на задължението, както и сумата от 236,89 лева, представляваща обезщетение за неизпълнение на парично задължение в размер на законната лихва, считано от датата на падежа на Фактура № 0040001594/11.09.2023 г. – 01.10.2023 г. до 04.12.2023 г., както и претенцията за разноси в общ размер на 3569,80 лева, **като погасени чрез плащане в хода на съдебното производство.**

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд – Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Димитровград: _____